

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4414/23
11.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Станиславе Митровић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарство одбране, ВП 1097 Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ул. Бирчанинова бр. 3, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Трифуновић, адвокат из Београда, ул. Сарајевска бр. 31/18, ради накнаде трошкова школовања, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 44719/21 од 13.04.2022. године исправљене решењем истог суда П 44719/21 од 21.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 11.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 44719/21 од 13.04.2022. године исправљена решењем истог суда П 44719/21 од 21.04.2023. године у ставу другом изреке тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени АА да тужиоцу Републици Србији, Министарство одбране, ВП 1097 Ниш исплати износ од 1.039,673,15 динара са законском затезном каматом почев од 10.10.2015. године до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 44719/21 од 13.04.2022. године исправљене решењем истог суда П 44719/21 од 21.04.2023. године тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени АА да тужиоцу Републици Србији, Министарство одбране, ВП 1097 Ниш, на име трошкова парничног поступка исплати износ од 138.875,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени АА да тужиоцу Републици Србији, Министарство одбране, ВП 1097 Ниш на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 11.250,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом Првог основног суда у Београду П 44719/21 од 13.04.2022. године исправљене решењем истог суда П 44719/21 од 21.04.2023. године ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 220.385,53 динара са законском затезном каматом почев од 10.10.2015. године до исплате.

Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од још 1.039,673,15 динара са законском затезном каматом почев од 10.10.2015. године до исплате, као неоснован.

Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 117.500,00 динара са законском затезном каматом почев од наступања услова за извршност пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац побијајући је како то произилази из жалбених навода у ставу другом и трећем изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке наведене пресуде због погрешне примене материјалног права, а како то произилази из жалбених навода. Тужени је доставио одговор на жалбу тужиоца. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама законских овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/11, 55/14, 78/18 и 18/20), Апелациони суд у Београду, је оценио да је жалба тужиоца основана а жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности а жалбом тужиоца не указује се на друге повреде поступка из наведеног члана, те се правилност чињеничног стања и примена материјалног права са сигурношћу може испитати.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку дана 28.12.2001. године закључен је Уговор о стипендирању између Генералштаба Војске Југославије, као даваоца стипендије и овде туженог као војног стипендисте који је за предмет имао стипендирање ученика другог разреда ... са важењем уговора од 01.09.2001. године. У члану 3 став 1 наведене су обавезе: 1. стипендисте и то да се редовно школује у школи, групи или смеру за који му је додељена стипендија, а може је променити само уз претходно одобрење стипендитора; 2. да представника стипендитора обавештава о

успеху постигнутом у току школовања и да у року од 15 дана подноси доказе о завршетку полугодишта, односно разреда, као и упису наредног разреда; 3. да редовно похађа школу, да у току школовања, завршетком разреда средње школе постигне најмање врло добар успех, да у тим разредима из математике постигне најмању оцену 3 (добар); 4. да се по захтеву надлежног органа подвргава контролним лекарским прегледима; да стипендатору накнади трошкове стипендирања (износ месечних стипендија, накнаде за школски прибор, награде за постигнути успех, накнаду трошкова екскурзије ради посете војној школи), у висини стварне тржишне цене ових трошкова на дан извршности решења са одговарајућом законском затезном каматом на тај износ од дана извршности решења до уплате по истом основу уколико изгуби својство војног стипендисте због неиспуњења уговорних обавеза или не ступи у војну школу за коју је стипендиран. Уговор је потписан од стране представника стипендатора, стипендисте и родитеља – старатеља.

Између Министарства одбране СЦГ са једне стране и студента, а овде туженог 01.10.2004. године закључен је уговор који је за предмет имао школовање туженог у Војној академији, Одсек РМ смер поморство. У члану 3 наведене су обавезе студента између осталог у тачки 4 стоји да се исти обавезује да Министарству одбране СЦГ надокнади трошкове школовања у случајевима под условима ако му професионална војна служба престане по захтеву или због неоправданог изостанка са службе (члан 107 став 1 тачка 2 Закона о војсци), а у служби не остане онолико времена колико је предвиђено Законом о војсци.

Тужени је дана 30.06.2015. године упутио захтев тужиоцу да му се у складу са законом о Војсци Србије омогући престанак професионалне војне службе. Наредбом копнене војске број 12-263 од 11.08.2015. године престала је професионална војна служба туженом на његов захтев, уз напомену да није испунио обавезу служења у војсци у вези са школовањем. Именовани се има разрешити од професионалне војне службе у складу са одредбом члана 117 став 1, 2 и 3 и члана 138 Закона о Војци Србије. У образложењу наредбе је наведено да је у поступку по решавању захтева за престанак професионалне војне службе утврђено да је тужени завршио Војну академију, смер поморство 2008. године и да се у професионалној служби налази од 13.09.2008. године, те да није испунио обавезу служења у војсци по основу свог школовања на терет МО, па је сагласно одредби члана 80 став 1, 2 и 6 Закона о војсци дужан да надокнади трошкове школовања сразмерно неизвршеном делу обавезе. Тужени је наведену наредбу примио 17.08.2015. године. Решењем ВП 6011 Инт бр. 9-89 од 19.08.2015. године тужени је разрешен професионалне војне службе са даном 19.08.2015. године и решење је туженом уручено 19.08.2015. године.

По основу решења Војне поште бр.1097 Инт бр.16-2563 од 09.09.2015.године произилази да трошкови стипендирања-школовања које је тужени као поручник обавезан да надокнади Војсци Србије због неизвршеног дела обавезе останка у служби по основу школовања на терет средстава војске, износе 1.297.077,38 динара уз обавезу туженог да утврђени износ уплати одмах по пријему решења у једнократном износу. Тужени је решење примио 22.09.2015.године. По основу картона новчаних примања и реализације обуке која се односе на период од 2002.године до 2008.године наведени су износи стипендија које су туженом исплаћене и чији пријем је тужени својим потписом потврдио. Исплаћени износи односе се на плаћена путовања, одећу, обућу, обуку и

сваку наведену исплату тужени је потврдио својим потписом.

Између туженог као повериоца и овде тужиоца као дужника, 16.03.2007.године закључен је уговор о поравнању који је за предмет имао регулисање међусобних права и обавеза по основу уговора о стипендирању Пов бр.1027-12 од 28.12.2004.године те су уговорне стране сагласно утврдиле и прихватиле да висина штете настале неправилном исплатом припадајуће стипендије и накнаде за остварени успех за период од 01.12.2003.године до 30.09.2004.године износи укупно 73.398,00 динара.

Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке произилази да је тужени примао 3 године војну стипендију као ученик средње школе и школовао се на Војној академији непуне 4 године те је у складу са одредбама члана 69 Закона о војсци Југославије био у обавези да остане у служби непуних 14 година. Тужени је у активној војној служби провео укупно 6 година 11 месеци и 6 дана односно у периоду од 13.09.2008.године до 19.08.2015.године када му је престала служба по његовом захтеву. На основу Закона, Правилника и Упутства, а према подацима о времену проведеном у Војној академији и професионалној војној служби тужени би требао да надокнади трошкове школовања у износу од: по варијанти 1 са ревалоризованом стипендијом без уговора о поравнању укупно 1.193.316,75 динара док по варијанти 2 са ревалоризованом стипендијом и са уговором о поравнању укупно 1.260.058,68 динара. Према допунском налазу и мишљењу судског вештака ако се за обрачун узме само период за који се тужени школовао на Војној академији непуне 4 године тада је у складу са одредбама члана 69 Закона о војсци био у обавези да остане у служби непуних 8 година а у активној војној служби провео је укупно 6 година 11 месеци и 6 дана те у том случају би на основу Закона, Правилника и Упутства а према подацима о времену проведеном у Војној академији и професионалној војној служби требао да на име неизвршених обавеза из члана 69 Закона тужиоцу надокнади трошкове школовања у износу од 220.385,53 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је прво ценио приговор застарелости потраживања по основу стипендирања, те је закључио да како се у конкретном случају ради о потраживању које је настало из уговора о стипендирању који је закључен 28.12.2001.године а који се односи на стипендирање другог разреда гимназије овде туженог, да је тужени у средњој школи провео 3 године у периоду од 01.09.2001.године до 01.09.2004.године, те како је тужба поднета 24.08.2017.године а тужилац је решење којим је извршен обрачун трошкова стипендирања – школовања донео 09.09.2015.године то је у конкретном случају протекао 10-то годишњи рок застарелости за наплату тужиочевог потраживања по основу стипендирања туженог у средњој школи у смислу одредбе члана 371 Закона о облигационим односима.

Примењујући материјално право садржано у одредби члана 17 и 262 Закона о облигационим односима као и одредбе члана 80 и члана 69 Закона о војсци, првостепени суд је одлучујући о тужбеном захтеву у делу за који је ценио да није застарео, закључио да како се тужени школовао на Војној академији Војске Југославије непуне 4 године, то је исти био у обавези да остане у служби непуних 8 година, па сразмерно неизвршеном делу обавезе тужени је дужан да надокнади трошкове школовања у износу од 220.385,53 динара са законском затезном каматом у складу са

одредбом члана 277 и 324 Закона о облигационим односима почев од 10.10.2015. године па до исплате ценећи датум доношења решења којим је тужени извршио обрачун трошкова школовања.

По закључку првостепеног суда наводи тужиоца да је тужени стипендиран на основу уговора о стипендирању ради даљег школовања на Војној академији а затим и на Војној академији у циљу ступања у професионалну војну службу и остајања у њој минимум у двоструком времену трајања целокупног школовања, без утицаја су на одлуку суда а ово из разлога што је одредбом члана 3 став 1 тачка 5 Уговора о стипендирању предвиђено да се војни стипендиста обавезује да стипендитору накнади трошкове стипендирања у висини стварне (тржишне) цене ових трошкова на дан извршности решења с одговарајућом законском затезном каматом на тај износ од дана извршности решења до уплате по истом, уколико изгуби својство војног стипендисте због неиспуњења уговорних обавеза или не ступи у војну школу за коју је стипендиран а тужени је завршио војну школу као и Војну академију а уговором о стипендирању није предвиђено враћање стипендије уколико тужени не изврши обавезу останка у војсци у дуплом трајању стипендије. Даље по закључку првостепеног суда потраживање тужиоца преко досуђеног а до траженог износа односно за износ од 1.039.673,15 динара са законском затезном каматом почев од 10.10.2015.године је неосновано те је у том делу тужбени захтев одбијен и одлучено као у ставу другом изреке.

Међутим, по ставу Апелационог суда, побијана пресуда у ожалбеном ставу другом изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 1.039.673,15 динара са законском затезном каматом почев од 10.10.2015.године па до исплате, заснован је на погрешној примени материјалног права о чему другостепени суд води рачуна по службеној дужности а на шта се и основано жалбеним наводима тужиоца указује, због чега је побијана пресуда у ожалбеном ставу другом изреке морала бити преиначена.

Наиме одредбом члана 69 Закона о војсци Југославије (“Службени лист СРЈ” бр.43/94, 44/99, 74/99, 3/2002 важећег у време закључења уговора о стипендирању од 28.12.2001.године и уговора о школовању у Војној академији од 01.10.2004. године), било је прописано да је лице које се школовало на терет средстава којима располаже Војска дужно да по завршеном школовању ступи у службу у Војсци и остане у тој служби двоструко време трајања школовања, односно стипендирања (став 1), а да је лице које је упућено на редовно школовање или специјализацију у војну школу или факултет дужно да по завршетку школовања остане на служби у војсци једноструко време трајања школовања или специјализације, а ако је школовање или специјализацију завршило у иностранству – двоструко време трајања школовања, односно специјализације (став 2). Одредбом члана 70 наведеног закона било је прописано да са лицима из члана 69 овог закона закључује се уговор о школовању, стипендирању или специјализацији преко старешине кога овласти начелник Генералштаба (став 1.), уговором се утврђује обавеза лица која својом кривицом не заврши школовање или по завршетку школовања не ступи у службу у војсци или му служба у војсци престане, по захтеву, пре испуњења обавезе из члана 69 овог закона, да накнади трошкове школовања у ревалоризованом износу, сразмерно неизвршеном делу обавезе (став 2.), а да Савезни министар за одбрану утврђује услове и начин стипендирања студената и

ученика за потребе војске и шта се сматра трошковима школовања, стипендирања или специјализације (став 3.).

Закон о Војсци Србије (“Службени гласник РС” бр.116/07 са каснијим изменама и допунама) који је ступио на снагу 1.1.2008. године у основи на идентичан начин као и раније важећи Закон о Војсци Југославије, предвиђа да министар одбране прописује ближе услове и начин стипендирања за потребе војске и поступак утврђивања и повраћај трошкова школовања, стипендирања, специјализације, односно усавршавања. Наиме, сагласно члану 80 наведеног закона, држављанин Републике Србије, који се на основу уговора закљученог са Министарством одбране школовао за вршење војних дужности, дужан је да по завршеном школовању, односно усавршавању, ступи у службу у Војсци Србије и остане у тој служби најмање двоструко време трајања школовања, усавршавања, односно стипендирања (став 1.). Професионални припадник Војске Србије који је упућен на школовање, усавршавање или специјализацију, дужан је да по завршетку школовања, усавршавања или специјализације остане на служби у Војсци Србије најмање двоструко време трајања школовања, усавршавања или специјализације у земљи, а као је школовање, усавршавање или специјализацију завршио у иностранству, најмање троструко време трајања школовања, усавршавања или специјализације (став 2.). Ставом петим истог члана, прописано је да министар одбране или лице које он овласти, закључује уговор о школовању, стипендирању, специјализацији, односно усавршавању са лицима из става 1 и 2 овог члана, а у случају неизвршавања уговорних обавеза кривицом лица упућеног на школовање, специјализацију, односно усавршавање, то лице је дужно да једнократно врати све стварне трошкове школовања, специјализације, односно усавршавања који су исплаћени из средстава буџета, а како је то прописано у ставу седмом. Ставом осмим истог члана, прописано је да министар одбране прописује ближе услове и начин стипендирања за потребе војске, дужину трајања службе у војсци по завршетку одређене врсте школовања, усавршавања или специјализације и поступак утврђивања и повраћаја трошкова школовања, стипендирања, специјализације, односно усавршавања у складу са тршковима школовања, стипендирања, специјализације или усавршавања и временом проведеним по завршетку школовања, специјализације или усавршавања на служби у Војсци Србије. Према члану 196 наведеног закона, прописи донети за извршење Закона о Војсци Југославије, настављају да се примењују до доношења одговарајућих прописа за извршење Закона о Војсци Србије уколико нису у супротности са одредбама наведеног закона.

Министар одбране на основу члана 80 став 7 Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС” бр.116/07, 88/09 и 101/10), донео је Правилник о поступку утврђивања и повраћаја трошкова школовања, специјализације, односно усавршавања (“Службени војни лист” бр.30/2011) и ступањем на снагу наведеног Правилника престао је да важи Правилник о утврђивању трошкова школовања, стипендирања или специјализације лица која су се школовала на терет средстава којима располаже Војска Југославије (“Службени војни лист” бр.6/98) и Упутство о методологији утврђивања трошкова школовања и цена за обрачун тих трошкова и о поступку наплате укупних трошкова школовања (“Службени војни лист” бр.17/02 и 29/04). Одредбом члана 2 важећег Правилника о поступку утврђивања и повраћаја трошкова школовања, специјализације, односно усавршавања, у основи се на идентичан начин као и у одредби раније важећег Правилника прописује да су трошкови школовања,

специјализације, односно усавршавања, стварни трошкови који су исплаћени из средстава буџета по основу уговора о школовању ученика и кадета у војно-школским установама у земљи и иностранству, односно акта и уговора о упућивања професионалног припадника Војске Србије на школовање, специјализацију, односно усавршавање у земљи или иностранству. Стварни трошкови школовања у војно-школским установама утврђују се на основу: 1. закљученог уговора о школовању, односно акта о упућивању на школовање; 2. општег акта војно-школске установе којим је утврђена висина школарине, односно трошкови школовања за сваку школску годину; 3. новчане накнаде уређене прописима о накнади путних и других трошкова и новчаним примањима у Министарству одбране и Војсци Србије, а како то произилази из члана 3 наведеног Правилника. Сходно члану 4 важећег Правилника стварни трошкови школовања у војно-школским установама утврђују се за: 1. ученика; 2. кадета на студијама првог степена; 3. слушаоца на студијама другог степена; 4. слушаоца за здравственој специјализацији и 5. слушаоца на студијама трећег степена, односно лица које израђује докторску дисертацију. Чланом 12 Правилника прописано је да у случају да лице које се школовало, специјализовало, односно усавршавало, својом кривицом не изврши уговорне обавезе, једнострано раскине уговор или престане служба на лични захтев пре истека законске обавезе, утврђују се стварни трошкови за време које је лице провело на школовању, специјализацији, односно усавршавању или сразмерно неизвршеном делу обавезе утврђена уговором (став 1.), а обрачун стварних трошкова школовања, специјализације, односно усавршавања врши се на основу евиденције трошкова, у ревалоризованом износу усклађеном са месечном стопом раста потрошачких цена (став 2.).

Полазећи од напред цитираних законских одредби, по ставу Апелационог суда, закључак првостепеног суда да с обзиром да је тужени завршио средњу војну школу, као и Војну Академију, а да уговором о стипендирању није предвиђено враћање стипендије уколико тужени не изврши обавезу останка у војсци у дуплом трајању стипендије, заснован је на погрешној примени материјалног права садржаног у цитираним одредбама Закона о Војсци Југославије, Закона о Војсци Србије и наведеног Правилника.

Наиме, у складу са цитираним одредбама о Закона о Војсци Југославије, Закона о Војсци Србије и наведеног Правилника, трошковима школовања сматрају се трошкови настали у току школовања лица за потребе Војске, који су извршени на терет средстава којима војска располаже и они обухватају како трошкове стипендирања ученика средњих војних школа, тако и трошкове школовања на војним академијама, јер су то трошкови лица за потребе војске. Правилно је првостепени суд утврдио да је тужени на школовању по основу стипендирања провео у средњој школи 3 године након чега се школовао на Војној академији непуне 4 године, то по ставу Апелационог суда постоји континуитет у школовању туженог на терет средстава којима располаже Војска, односно тужилац, због чега је сагласно члану 80 Закона о Војсци Србије био дужан да по завршеном школовању, након ступања у професионалну службу у Војсци, у њој остане двоструко време трајања школовања које обухвата како период стипендирања током средње школе, тако и период школовања на војној академији. Како је туженом професионална војна служба престала на лични захтев, након што је у активној војној служби провео 6 година 11 месеци и 6 дана, уместо да у служби остане непуних 14

година, сагласно својој обавези из члана 69 Закона о Војсци Југославије, важећег у време закључења наведених уговора, односно сагласно члану 80 сада важећег Закона о Војсци Србије, то је тужени у обавези да тужиоцу накнади трошкове школовања, сразмерно неизвршеном делу обавезе.

По ставу Апелационог суда, како по основу правилно утврђеног чињеничног стања произилази да се тужени школовао на терет средстава Војске као стипендиста у периоду од 2001. године до 2004. године, а од 2004. године до 2008. године на Војној академији, то је правилно судски вештак приликом обрачуна накнаде трошкова школовања које је тужени у обавези да накнади тужиоцу ценио период стипендирања као ученика средње школе, период школовања на Војној академији, као и обавезе по основу закљученог Уговора о поравнању од 16.03.2007. године и утврдио висину стварних трошкова које је тужилац имао за школовање туженог према ценама на дан престанка професионалне војне службе у износу од 1.260.058,68 динара.

Како се под трошковима школовања у складу са цитираним одредбама Закона и Правилника, сматрају сви трошкови настали у току школовања лица за потребе војске који су извршени на терет средстава којима располаже војска, што у конкретном случају значи и трошкови стипендирања и трошкови на Војној академији, то је закључак првостепеног суда да је у конкретном случају протекао 10-то годишњи рок застарелости за наплату тужиочевог потраживања по основу стипендирања, последица погрешне примене материјалног права с обзиром да у конкретном случају постоји правни континуитет између уговора о стипендирању и уговора о школовању на Војној академији при чему је а како се то и основано жалбеним наводима тужиоца указује, обавеза туженог да тужиоцу накнади целокупне трошкове последица је неиспуњења циља оба уговора тј. остајања у професионалној војној служби након завршетка целокупног школовања законом одређени број година, односно даном престанка професионалне војне службе. Туженом је на лични захтев престала професионална војна служба по основу решења од 19.08.2015. године, што је за последицу имало обавезу туженог да, у складу са цитираним одредбама Закона о Војсци Србије и наведеног Правилника, накнади вредност примљеног, и то у висини наведених издатака које је тужилац имао за време школовања туженог, која обухвата временски период стипендирања у средњој школи и период школовања на Војној академији, а који издаци су истовремено представљали и корист на страни туженог то се у конкретном случају ради се о потраживању стеченог без основа јер обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје кад се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао, за које важи општи рок застарелости од 10 година, прописан чланом 371 Закона о облигационим односима те како је туженом престала војна служба са 19.08.2015. године а обавеза утврђена решењем од 09.09.2015. године, а имајући у виду да је тужба поднета 24.08.2017. године, то у конкретном случају потраживање накнаде трошкова и на име стипендирања није застарело.

Сходно изнетом, по ставу Апелационог суда, тужени је у обавези да, поред досуђеног, нежалбеног, износа из става првог изреке од 220.385,53 динара са законском затезном каматом почев од 10.10.2015. године, исплати и додатни износ од 1.039.673,15 динара, с обзиром да његова обавеза накнаде трошкова школовања обухвата трошкове школовања за цео период школовања на терет средстава којима

располаже Војска, што значи како период стипендирања у средњој школи, тако и период на Војној академији, са законском затезном каматом почев од 10.10.2015. године, сагласно одредби члана 214 Закона о облигационим односима, а крећући се у границама опредељеног тужбеног захтева, имајући у виду да се након пријема решења Војне поште бр.1097 Инт бр.16-2563 од 09.09.2015.године којим је извршен обрачун накнаде трошкова школовања тужени више не може сматрати савесним стицаоцем.

Како је преиначена одлука о главној ствари садржана у ставу другом побијане пресуде, а које преиначење је од утицаја и на одлуку о трошковима поступка, то је преиначено и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке побијане пресуде. Сагласно члану 150, 153, 154, 162 и 163 Закона о парничном поступку, тужиоцу припадају трошкови за радње које су биле нужне и оправдане за вођење поступка и то за састав тужбе и једног образложеног поднеска по 11.250,00 динара, за приступ на седам одржаних рочишта по 12.750,00 динара, за приступ на једно неодржано рочиште у износу од 7.125,00 динара и трошкове вештачења у износу од 20.000,00 динара, односно у укупном износу од 138.875,00 динара, који су одмерени сходно важећој Адвокатској тарифи у време пресуђења. На досуђени износ трошкова парничног поступка, тужиоцу припада и законска затезна камата од дана наступања услова за извршење, па до коначне исплате, сходно члану 277 и 324 Закона о облигационим односима.

Са свега изложеног, одлучено је као у ставу првом изреке, на основу одредбе члана 394 тачка 4 Закона о парничном поступку, а у ставу другом на основу члана 401 тачка 3 истога закона.

Како је тужилац успео са жалбом, то су му признати трошкови другостепеног поступка на име састава жалбе у износу од 11.250,00 динара, како је то опредељено захтевом за накнаду трошкова поступка, а имајући у виду важећу Адвокатску тарифу, па је, сходно члану 165 Закона о парничном поступку, донета одлука као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен, будући да тужени није успео у поступку са жалбом изјављеном на решење о трошковима поступка, а сачињавање одговора на жалбу тужиоца не представља нужну процесну радњу, те је, сходно одредби члана 165 Закона о парничном поступку, донета одлука као у ставу четвртом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић